

För Anna Pamuk har årlig kalkonångest blivit en del av livet.

FOTO: MATTHEW MEAD/AP

Thanksgiving-kalkonen är en källa till ångest

Eftersom min man Gunnar är uppvuxen i USA är detta med Thanksgiving en stor högtid hemma hos familjen Pamuk. Det tillagas kalkon, tittas på amerikansk fotboll och skålas i närvaro av goda vänner.

För er som inte vet det kom traditionen enligt historieböckerna till för lääänge sedan då flyende pilgrimer från Europa landade med skeppet Mayflower i det land som kom att bli USA. Flera nöddår följde innan ett bra skördeår som kom att firas i form av en stor tacksägelsefest med helstekt vildand som huvudnummer (senare utbytt mot kalkon). Det har sedermera blivit en stor helg i USA och en viktig helg för att umgås med sina nära och kära.

När jag första gången konfronterades med att fira Thanksgiving var jag lite fundersam. Gunnar var som ett barn på julafton och gav mig målande berättelser om svärmors fantastiska kalkonmiddagar. Eftersom jag alltid varit en stor Snobben-fantast hade jag naturligtvis flera gånger sett Charlie Browns Thanksgiving, så lite hum hade jag ju. Lägg därtill ett otal amerikanska filmer som alltid tycktes sluta lyckligt trots att kalkonen blivit för torr och rödvinet var uppdruckat.

Men det där med kalkonen oroade mig. Liksom resten av matsedeln. Vem äter sötpotatisgratäng med marshmallows? Eller en stor grön dallrande mintgelé? Det här var på den tiden det fortfarande var ganska ovanligt att fira Thanksgiving i Sverige så jag fick särskilt beställa en kalkon stor nog att mätta många gäster. I affären blev jag hänvisad längst in till en stor frys. I botten låg en gigantisk fågel på över 5 kg. Skulle den ens gå in i vår ugn?

På Thanksgiving morgon vaknade jag av att

Medan den utklädda kalkonen sprang runt och välkomnade våra gäster fylldes köksbänkarna snabbt av exotiska maträtter som cornbread, green bean casserole, pumpkin pie och the Turkey.

hundarna skällde frenetiskt på vad som visade sig vara husse utklädd till en kalkon. "HAAPPPYY THANKSGIVING", sa Gunnar med sitt största leende och gav mig en stor kopp kaffe och en skiva sött pumpabröd.

Jag skred till verket – lätt svettig över alla nya rätter som skulle tillagas. Kalkonen fylldes med "stuffing" och jag sydde ihop den med ett paket suturtråd innan den sattes i ugnen. "Smör", hade svärmor sagt. "Smör är hemligheten med en lyckad kalkon". Jag hade även för säkerhets skull i smyg letat fram numret till amerikanska "The Turkey hotline" vars enda uppdrag är att ge goda råd och tröstande ord till amatörkockar som mig som svettas över kalkoner på Thanksgiving.

Medan den utklädda kalkonen sprang runt och välkomnade våra gäster fylldes köksbänkarna snabbt av exotiska maträtter som cornbread, green bean casserole, pumpkin pie och the Turkey. Den såg, måste jag säga, synnerligen aptitlig ut även om jag fortfarande fruktade att det skulle komma ett "pfsstt"-ljud följt av en kollaps när någon slutligen skar i den. Alla gäster var för-

väntansfulla och riktade sina blickar mot kalkonen, alias Gunnar, när han så skulle hälsa alla välkomna. Plötsligt knackade det på dörren och utanför stod vår nyinflyttade granne i snickarkläder med en ymnigt blödande tumme. Innan jag hann säga något hoppade kalkonen, alias Gunnar, fram och

plötsligt satt grannen leende vid bordet med lindad tumme och ett glas rödvin i handen.

"Det är tradition", förklarade kalkonen "att bjuda främlingar i nöd på Thanksgiving". Innan kvällen och rödvinet var slut hade alla runt bordet fått uttrycka vad de var tacksamma för och utbringa många skålar.

Sedan den dagen är jag inte längre brydd över att fira Thanksgiving. Inte ens när vi har firat högtiden med svägerskans högljudda familj i USA. Att hålla händer och uttrycka tacksamhet vid matbordet, spela amerikansk fotboll oavsett väder och uppleva årlig kalkonångest har blivit en del av livet. Så "Gobble Gobble" på er som de (kalkonerna och amerikanerna) säger. Happy Thanksgiving!

Anna Pamuk

anna@fjallveterinaren.se

